

Una altra setmana decisiva

Quan escric aquest comentari és dilluns dia 24 i la major part dels mitjans de comunicació que he vist avui diuen que aquesta setmana serà decisiva. Si no m'he descomptat, en el que va d'any portem si fa no fa 35 setmanes decisives, o sigui, pràcticament tot l'any. Quan no som a la vora de l'abisme, som a un pas del precipici i ara, a més, anem pel camí de trencar Espanya per la mania dels catalans de voler decidir el seu futur. Tal acumulació de setmanes decisives fa peremptori reclamar als que fan els titulars de diaris que busquin nous adjectius per qualificar la importància de les setmanes, ja que si totes són decisives, vol dir que, probablement, cap d'aquestes no ho ha estat totalment, una prova evident que vivim en un país on ens costa decidir-nos.

Sigui com sigui, sembla que sí, que aquesta setmana pot passar alguna cosa interessant al Parlament de Catalunya, contràriament al que és habitual. El president Mas va dir la setmana passada que proposarà en seu parlamentària el seu full de ruta, després de la "mani" del dia 11 i del cop de porta de Rajoy. El president Mas ha dit també que hem d'obrir un procés de transició nacional, amb calma, reflexió i mirant al futur. Jo espero que sigui així, que ho faci tal com diu obrint un procés per l'exercici del dret a decidir. Perquè davant del no de Madrid el que cal fer és un gran acord per l'exercici del dret a decidir on es puguin sumar el màxim nombre de forces polítiques i forces socials per desencallar la situació amb una perspectiva unitària i transversal. Això és el que fan els països seriosos. No fan un ús instrumental i partidista dels anhels d'un país. Artur Mas té davant seu un repte important: fer de president de Catalunya en un moment històric o fer de candidat de CiU.

Si en lloc d'afavorir aquest gran acord pel dret a decidir, finalment el president Mas convoca eleccions anticipades com tot sembla indicar, és molt possible que ho faci perquè se'n vol aprofitar cercant la ratificació plebiscitària de les seves polítiques a cavall de l'onada sobiranista que recorre Catalunya. Si aquesta és l'opció que finalment tria, ens tocarà intentar que el plebiscit sigui també entorn a la seva política de retallades i provar de derrotar a les urnes unes polítiques que no ens duen enlloc. Perquè avui, a tots els països d'Europa, i Catalunya no en serà una excepció, es jutgen les anomenades polítiques d'austeritat, que fan cada dia més fondo el forat de la crisi.

Centenars de milers de persones han sortit al carrer al llarg dels darrers dos anys reclamant el dret a decidir davant l'estat i davant els mercats. Es a tota aquesta gent que cal donar resposta amb una alternativa que ha de tenir tota l'ambició nacional i social, amb democràcia radical i un fort component federal europeu. Si finalment Mas convoca eleccions, haurem de fer el possible per aconseguir que tot això s'expressi a les urnes. Aquesta serà la tasca específica de totes aquelles i aquells que creiem que és possible una Catalunya més justa socialment i més lliure nacionalment.